

LBRIS

We know
books

LAURENȚIU DRĂGUȘIN

Ferestrele oglinzilor

Editura CONTRAFORT
Craiova, 2021

Cuprins

Ultimul munte	5
Un pui de vânt	6
Zidul ceții	7
Asimptotic	8
Verde gotic	9
Deopotrivă	10
Altoi de vis	11
Negru de fum	12
Nevăzuta uitare	13
Secol orb	14
Întoarcere	15
Cifra doi	16
Venise timpul	17
Antiprimăvară	19
Streașina cerului	20
Ecoul	21
Icarul umbrei	22
Pregătind expoziția	23
Copiiiilor din porți	24
Ați văzut?	25
O moară ciudată	26
Emigrantul	27

Stăm la rând	28
Lecția de istorie	29
Călătoria	30
Stare metafizică	31
Tușești frumos	32
Sunetul paradisului	33
Pedeapsa cailor domnești	34
Hoții de vise	35
Gaura Neagră a Galaxiei (pamflet)	36
A doua viziune	39
Labirintul	40
Un munte	41
Acum, dacă se poate	42
Grădina străină	43
Începuturi de gheață	44
Fără umbră	45
Răspuns la poemul: „Începuturi nescrise”	46
Stingher	47
Margine de rouă	48
Căruțe albe	49
O lume uitată	50
Pădurea fără copaci	51
Secvențe	52
Ochii scafandrilor	53
Arând ninsoarea	54

Dau bună seara	55
Balada cocorilor surzi	56
Nuntă călătoare	57
Tablou cu mine	58
Umbra târzie	59
Cineva	60
Labirintul nins	61
Deschid o ușă	62
Sus la Rod	63
Păduri uitate	64
Frunza de argint	65
Sub cerul cu ghimpi	66
Mâna nevăzută	67
Eu, zidarul	68
Dorință	69
Un petic de cer	70
Urme albe	71
Ninge voit	72
10 Decembrie	73
Noi știm	74
Un adânc neștiut	75
Vindecători de întâmplări mărunte	76
Temperatură înaltă	77
Concediu medical	78
Doar ninsoarea	79

Umbră mea	80
Punctul	81
Se-ntâmplă	82
Fiul câmpiei.....	83
Balansul orelor târzii	84
Un prag de zi	85
Ferestrele de ceară.....	86
Dănțuind cu merii.....	87
Un împrumut	88
Umbre de-nceput.....	89
Litere sparte.....	90
Prietenii mei	91
Ningea prin mine.....	92
Un muzeu viu	93
Tablou cu tine.....	94
Ninge balcanic.....	95
Dor ascuns	96
Pragul din urmă.....	97
Meditație	98
Marginea ierbii	99
Santinela nopții	100
Mă tem	101
Cai îngerești	102
Muntele din vis.....	103
Endemic	104

Hai	105
Cai înălbiți.....	106
Pe aici prin sud.....	107
Cocori și cai	108
Portret cu cămașă arzând.....	109
Ploaia care va veni	110
Casa lampadarului.....	111
Rebeca	112
Beau din lumină	113
Ferestrele oglinzilor	114

Un pui de vânt

Un pasager, un felinar nestins
obositor peron al vieții noastre.
Mă-nclin c-atât mi-a mai rămas aprins
din veșnicia frunzelor albastre.

Păduri și foc mă înconjoară
când dinspre toamnă vin ecouri multe.
Se-ntorc mereu, ca și întâia oară
din rădăcini o viață să-mi asculte.

Se-ntâmplă uneori ca niciodată
o greblă să mai fure din năvod
aceleași stele cu un pui de vânt
ascuns în sămburi pentru sfântul duh.

Zidul ceții

Risipitor de stele precum sunt
eu n-am cerut la nimeni mai nimic.
Mi-e frică doar înveșmântat de vânt
că n-am s-ajung la frunză s-o ridic.

Cu paznicii grădinilor mă știu
de când eram bolnav de întuneric.
Creștea un zid în mine, eram viu
și-o Atlantidă se-nnălța mai sferic.

Trecusem prin atâtea întâmplări
risipitor pe zidurile vieții.
Cădea din tencuială peste scări.
În mine se zidea un zid al ceții.

Asimptotic

Asimptotic sunt de când mă știu
și îndărătnic într-o lume gri.
Vopsesc cu sânge macii ca să fiu
o ramură în fiecare zi.

Au ars pădurea până la plăsele
dar ea se sprijină mereu pe sat.
Un foc albastru arde în inele
un dor năprasnic în care mă zbat.

Asimptotic am rămas mereu
ca o furtună dănțuind într-una
când cheamă ploaia din pământul greu
acele semne, disperând și Luna.

Verde gotic

Verde gotic
linii strâmbe.
Ochiul optic
nu răspunde.

Altă mână
strânge spic
peste lună
din nimic.

Verde gotic
pus în petic
se ascunde
pe niciunde.

Prag de zori
în călători
se frământă
cu ninsori.

Ochi sub cer,
mereu aprins
cheamă din ger
un verde stins.

Deopotrivă

Dau la-mpărțit pădurea de sub noi.
Deopotrivă lacrima și cerul.
Pe dinăuntru mugurii sunt goi.
Pe dinafară ne păzește gerul.

E pace-n lucruri, mai presus de toate.
În mine bat zăpezile târziu.
Se rânduiește vremea cât se poate
în firul ierbii pe care îl știu.

Deopotrivă marginea coboară
împreunând hotar după hotar
Să dea răspuns cu altă primăvară
acelui semn divin și plin de har.

Altoi de vis

Altoi de vis încărunțind lumina
ne mai așează câte-odată zborul.
Un ochi de piatră ne pândește vina
și-ntr-un oraș se pierde iar cocorul.

Întind doar mâna, degete nu am.
Spre Polul Nord alunecarea crește.
Prin mine trec toți caii fără ham
pe-același drum, mereu împărătește.

Trag după ei o umbră călătoare,
altoi de vis mereu împrumutat
încărunțind lumina când ne doare
de-atâta praf stelar ce ni s-a dat.

Negru de fum

Adormisem citind
din poeziile lui Marin Sorescu.
Se făcea că veniseră toate visele
visate și nevisate până atunci.

Se certau între ele,
care să rămână cu mine
și care să plece.

Eu adormisem de mult.
Îmi deschisese ușa sufletul.

Demult nu am mai stat
de vorbă cu el.

Și acum și eu și el
nu ne mai săturam
de vorbit unul altuia.

Ne făcusem și planuri de viitor
când visele au început
să se certe între ele din nou.

Erau prea multe,
și nu știam pe care să le aleg
pentru Săptămâna – Luminată.

Doar eu și sufletul meu
mângâiam lumea în somn
scriindu-ne numele
pe tăblițe de piatră
cu negru de fum.

Nevăzuta uitare

Mă uit, uitându-mă în oglindă
declinând verbul: a uita- uitare.
Și vremea nebună încă nu are
hotar de lumină nici mâini să-l întindă.

Despre nevăzuta uitare
ireal ți se face și sete.
Ninge cu zgură
peste marea cea mare
și noaptea parcă e un perete.

Te agăți de toate cum poți.
Prin oglinzile sparte nu trec
nici barbarele hoarde de hoți
nici fugarii ce vin și petrec.

Secol orb

Farmaciile uite cum gem,
fac profit deja cu greutate.
Au vândut mereu ce nu avem
unui secol orb pe jumătate.

Dai cu banul, sare strâmb, bolnav,
îi e greu și lui ca fiecărui
într-un secol orb și poate grav
cu atâția viruși să mai stărui.

Ce prăpăd o fi prin Univers!
Nu vedeți planeta cum respiră?
Într-un secol orb și foarte șters,
calendarele nu se mai miră.

Farmacii, spitale, umbre peste tot,
nici bolnavii nu mai sunt ca ieri,
stau înșiruiți, cuminiți ca pentru vot
într-un secol în care nu sperii.

Întoarcere

Lupii se joacă, e iarnă-n Deliorman.
Pădurile se leagă între ele.
Un foc mai arde încă peste an
în rănile prea crude și prea grele.

Speranțe, gânduri, multe tratative
se-ntorc în lucruri neștiut de bine.
Perdelele se trag peste motive
când cerul tot se sprijină de mine.

Dar mai greșesc și eu câteodată
prin coama cailor trecându-mi mâna
mă tot visez că pun lumină-ndaltă
ca un recrut ce-și recunoaște vina.

Lupii se joacă, știu că îi privesc.
Acasă n-am mai fost de-o veșnicie.
E nesfârșirea, semnul îngeresc
când umbra mea mă cere în câmpie.